

Bemærkninger til lovforslaget.

De for Statsanstalten gældende lovbestemmelser er optaget i lovekendtgørelse nr. 11 af 15. januar 1951, hvortil slutter sig lov nr. 73 af 28. marts 1956 og lov nr. 294 af 21. december 1957. Ændringerne i 1956 og 1957 er af mindre væsentlig karakter og var især nødvendiggjort ved de stedfundne ændringer i lovregerne om beskatning af forsikringsyndelser.

Ved lov nr. 507 af 20. december 1950 blev der indført nye tariffer, jfr. lovekendtgørelsens kapitel III. De ældre tariffer havde i det væsentlige været uændrede siden 1926. Derimod blev de hidtil gældende principper for beregning af bonus opretholdt, jfr. lovekendtgørelsens kapitel IV, idet forsikringstallene, der angiver de forsikredes relative andel i den samlede bonusudlodning, dog blev fastsat med de modifikationer, som var en følge af de ændrede tariffer.

Under hensyn til de siden sidste tarifrevision skete ændringer i beregningselementerne med en stigende rentefod, en faldende dødelighed og et stigende omkostningsniveau finder man, at tiden nu er inde til atter at foretage en gennemgribende tarifændring, ligesom man finder det hensigtsmæssigt at foreslå et nyt bonussystem for nye forsikringer.

På grund af de ret gennemgribende ændringer har man fundet det mest praktisk, at de nu foreslåede lovbestemmelser samles i en ny lov til afløsning af de hidtil gældende lovbestemmelser.

Lovens opbygning er for kapitel I-III i det væsentligste uændret, således at §§ 1-37 (bortset fra § 33) direkte kan sammenholdes med de tidligere paragrafer af samme nummer. Derimod er bestemmelserne i kapitel IV — tidligere §§ 38-50 — på grund af indførelse af et nyt bonussystem ændret og indeholdes nu i §§ 38-47. Som følge heraf er den tidligere § 51 — slutnings- og ophævelsesbestemmelser — nu henført til § 48.

I lovforslagets kapitel III går de foreslåede ændringer i det væsentlige ud på:

1) Ændring af dødelighedsgrundlaget under hensyn til de seneste erfaringer på dette område, således at dødsandsynlighederne sænkes, hvad der — alt andet lige — vil billiggøre præmierne for dødsfaldsforsikringer, men vil medføre nogen fordyrelse for oplevelsesforsikringer. I årene 1926-65 incl. har man for dødsfaldsforsikringer haft samme tariffer for mænd som for kvinder, men da dødeligheden relativt er faldet mere for kvinder end for mænd, mener man at burde indføre særskilte dødelighedstavler for

mænd og for kvinder, således at tarifferne bliver billigere for kvinder end for mænd. For oplevelsesforsikringer vil der som hidtil være forskellige dødelighedstavler for mænd og for kvinder.

2) Rentefoden, der hidtil har været 3 $\frac{3}{4}$ pct. helårlig for dødsfaldsforsikringer og 3 $\frac{1}{2}$ pct. helårlig for oplevelsesforsikringer, foreslås under hensyn til de senere års renteudvikling forhøjet til henholdsvis 4 $\frac{1}{2}$ pct. helårlig og 4 $\frac{1}{4}$ pct. helårlig.

3) Under hensyn til det stigende omkostningsniveau mener man — også ud fra en langtidsbetragtning — at burde foreslå en mindre forhøjelse af administrationstillæggene.

4) Ved halvårlig, kvartårlig og månedlig præmiebetaling foreslås som nyt, at Statsanstaltens bestyrelse kan fastsætte et yderligere tillæg (kvitteringstillæg) pr. kvittering. Dette tillæg motiveres med portoudgifter og lignende udgifter, der løber på den enkelte kvittering. Selv om det samme gælder ved helårlig præmiebetaling, ønsker man ikke her indført et særligt kvitteringstillæg ud fra den betragtning, at de forsikrede bør kunne frigøre sig for det særlige tillæg ved at vælge helårlig præmiebetaling, der i administrativ henseende byder lettelser for Statsanstalten.

5) Ligeledes foreslås det, at der til dækning af Statsanstaltens udgifter ved at yde fritagelse for præmiebetaling i henhold til § 23 for dødsfaldsforsikringer i præmien inkluderer et tillæg, hvis størrelse beregnes ud fra Statsanstaltens hidtidige erfaringer.

I lovforslagets kapitel IV, § 40 foreslås for nye forsikringer indført et nyt bonusfordelingssystem.

En fuldt retfærdig fordeling af bonus er en vanskelig opgave. Et bonussystem bør søge at opfylde følgende krav:

- 1) Alt overskud, efter at de nødvendige henlæggelser har fundet sted, bør komme de forsikrede til gode.
- 2) Systemet må være forståeligt for de forsikrede.
- 3) Fordelingen må ske efter så simple regler, at den kan gennemføres inden for forsvarlige omkostningsrammer.

Statsanstalten har hidtil benyttet sig af et såkaldt mekanisk bonussystem, idet man ud fra et skøn over den fremtidige udvikling med hensyn til dødelighed, rentefod og omkostninger har foretaget en beregning vedrørende den andel, som den enkelte forsikring vil bidrage med til overskuddet. Denne beregning giver sig udtryk i et bonusfordelingstal (forsikringstal), som ved tegningen tildeles hver enkelt forsikring, og dette fordelingstal holdes konstant i hele